

Sygn. akt: I C 436/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2021 roku w C.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko W. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej W. S. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 9 902,65 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset dwa złote sześćdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lipca 2021 roku do dnia 22 grudnia 2021 roku,

2. całą zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku należność wraz z odsetkami, tj. kwotę 10.170,53 zł (dziesięć tysięcy sto siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt trzy grosze) rozkłada na 20 miesięcznych rat w wysokości:

a) pierwsze 19 rat w kwocie po 500,00 zł (pięćset złotych),

b) ostatnia 20 rata w kwocie 670,53 zł (sześćset siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt trzy grosze),

płatnych do 25-ego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie niewuiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

4. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 436/21 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł przeciwko W. S. pozew o zapłatę kwoty 10 902,65 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 10.07.2021 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 30.04.2019 roku pozwana zobowiązała się – poprzez podpisanie weksla – do zapłaty w dniu 9.07. 2021 roku kwoty 11.402,65 zł. Pozwana wpłaciła kotwę 500 zł jednak zaprzestała spłaty reszty roszczeń. Powodowa spółka wskazała, iż weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z

tytułu umowy pożyczki udzielonej przez (...) S.A. w B. na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z 30.04.2019 r. Na dochodzoną kwotę składa się suma pozostałych rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481 § 2¹ k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. Granice wypełnienie weksła określa deklaracja wekslowa załączona do pozwu, którą podpisała również pozwana. W dniu 9.06.2021 r. powód podjął bezskuteczną próbę rozwiązania sporu, przez wezwanie pozwanej do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Powód wyjaśnił również, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 10.07.2021 r.

W dniu 24.09.2021 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, albowiem powód dochodził w niniejszej sprawie należności z tytułu weksła. Oprócz żądania sumy wekslowej powód domagał się zasądzenia odsetek umownych przekraczających ustawowe odsetki za opóźnienie na podstawie weksła niezawierającego zastrzeżeń o odsetkach. W związku z powyższym brak było podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwana J. U. w odpowiedzi na pozew wniosła o rozłożenie na raty należności, bowiem obecnie podjęła pracę i z windykatorem ustaliła, iż będzie spłacać po 500 zł miesięcznie i to chciałaby kontynuować, gdyż nie jest w stanie spłacić tego zadłużenia jednorazowo.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30.04.2019 roku pozwana W. S. zawarła z powodem (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Dodatkowo na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej w ramach przedmiotowej umowy, pozwana złożyła weksel in blanco, upoważniając pożyczkodawcę do wypełnienia weksła m.in. gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

(bezsporne, , weksel złożony w depozycie Sądu Rejonowego w Człuchowie – odpis k. 2, deklaracja wekslowa k. 4).

Pozwana nie wywiązywała się z ciążącego na niej zobowiązania i nie spłacała rat pożyczki zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat.

(niesporne).

Powodowa spółka wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki pismem z 10.06.2021 r. i wezwała do wykupu weksła w terminie 30 dni i zapłaty kwoty 11.402,65 zł .

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksła k.3).

Pozwana 2.11.2021 r. i 2.12.2021 r. wpłaciła powodowej spółce przelewami bankowymi po 500 zł, łączną kwotę 1000 zł .

(dowód: wydruki transakcji bankowych przelewu z rachunku k.37-38).

Sąd zważył co następuje:

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z weksła, który zabezpieczał wierzytelności związane z zawartą 30.04.2019 roku umową pożyczki. Roszczenie powstało w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną z zobowiązania.

Przedmiotem powództwa było roszczenie wekslowe wynikające z umowy pożyczki, która została zawarta przez pozwaną występującą jako konsument.

Nie budzi wątpliwości, że weksel stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki, był on wystawiony in blanco nie na zlecenie, a zasady wypełnienia weksła regulowała deklaracja wekslowa. Zgodnie z deklaracją wekslową pożyczkodawca został upoważniony do wypełnienia weksła wyłącznie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pożyczkobiorcy wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki.

Nadmienić należy, że przedmiotowy weksel był wystawiony przez pozwanego in blanco nie na zlecenie. Na mocy art. 9 Prawa wekslowego wystawca weksła odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksła. Zgodnie z art. 10 w/w ustawy jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Nie budzi wątpliwości, że wręczeniu weksła in blanco towarzyszy porozumienie dotyczące uzupełnienia weksła. Istnienie porozumienia co do uzupełnienia weksła jest obligatoryjne, związane jest z wystawieniem i wydaniem weksła in blanco. Z brzmienia ww. art. 10 wynika konieczność istnienia porozumienia stron. Jeżeli wystawca wydał weksel in blanco, to tym samym upoważnił otrzymującego weksel do wypełnienia go zgodnie z umową. W wyniku wypełnienia weksła in blanco częściowo niezgodnie z porozumieniem na niekorzyść osoby na nim podpisanej, osoba ta może stać się zobowiązana wekslowo w granicach, w których tekst weksła odpowiada porozumieniu – deklaracji wekslowej (por. SN z 26.1.2001 r., II CKN 25/00). W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że w razie naruszenia uprawnienia do uzupełnienia weksła in blanco przez wpisanie wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia weksel in blanco został wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach w jakich tekst weksła jest zgodny z upoważnieniem (por. wyr. SN z 22.6.2006 r., V CSK 70/06, OSNC 2007, Nr 4, poz. 59; SN z 1.12.2010 r., I CSK 181/10, L.)

Wskazać należy, że zobowiązanie z weksła staje się abstrakcyjne dopiero wtedy, gdy zostanie on puszczony w obieg i nabędzie go osoba trzecia. Wówczas, wobec osoby trzeciej (działającej w dobrej wierze), nie można podnosić zarzutów dotyczących stosunku prawnego będącego podstawą weksła. Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 41 ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim ustawodawca dopuszczając samą możliwość wystawiania weksli i czeków przez konsumenta, wprowadził zarazem unormowania zapobiegające skutkom przeniesienia praw wynikających z tych papierów wartościowych na osobę trzecią. Weksel zabezpieczający kredyt konsumencki nie może być źródłem zobowiązania abstrakcyjnego, a tym samym powód ma obowiązek wskazać dowody na istnienie i wysokość zobowiązania wekslowego.

Pozwana w umowie pożyczki występowała jako konsument. Zarówno normy prawa wspólnotowego chronią praw konsumentów, ale także polski ustawodawca wprowadził szczególną ochronę tej grupy uczestników obrotu cywilnego jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych zapewniając im ochronę przed stosowaniem przez silniejszego przedsiębiorcę, profesjonalnie działającego w obrocie, postanowień kształtujących ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i wywierający szkodliwy wpływ na ich interesy, ustawodawca wprowadził szczególne regulacje prawne chroniące konsumenta. Powyższe wynika zarówno z art. 76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi jak i przepisów ustawowych. **Zgodnie z prawem unijnym (...)** (por. wyr. Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. (C-176/17), Sąd ma obowiązek zbadać czy **w umowach z konsumentami nie występują niedozwolone klauzule umowne lub inne postanowienia naruszające prawa konsumentów.**

W niniejszej sprawie powód wniósł pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie art. 485 § 2 k.p.c. Następnie w dniu 28 października 2019 r. przewodniczący stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, w związku z czym sprawę skierowano do postępowania zwykłego (por. k. 15).

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że pozwana posiada status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., zaś powódka jest podmiotem zawodowo trudniącym się udzielaniem kredytów konsumenckich, a przedmiotem powództwa roszczenie wekslowe wynikające z umowy pożyczki, która została zawarta przez pozwanego występującego jako konsument. Jak powyżej wskazano Sąd ma obowiązek zbadać czy w umowach z konsumentami nie występują niedozwolone klauzule umowne lub inne postanowienia naruszające prawa konsumentów. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że Sąd ma obowiązek w procesie wekslowym z udziałem konsumenta badać stosunek podstawy łączący strony, nawet bez zarzutu strony pozwanej. Nie budzi również wątpliwości, że aby skutecznie dochodzić roszczenia z weksla będącego pierwotnie wekslem in blanco stanowiącym zabezpieczenie innych roszczeń między stronami, konieczne jest przedłożenie zarówno weksla oraz wykazanie, że między stronami istniało porozumienie (deklaracja – umowa - wekslowa), upoważniająca stronę otrzymującą weksel do jego wypełnienia i określające warunki dokonania tej czynności. Powód jako strona stosunku podstawowego, winien przedstawić deklarację wekslową i wskazać na okoliczności decydujące o jego wypełnieniu zgodnie z zawartą deklaracją. Abstrakcyjność zobowiązania z weksla in blanco między stronami stosunku podstawowego ma bowiem osłabiony charakter i uwzględnia funkcję tego weksla jako formy zabezpieczenia roszczenia ze stosunku podstawowego. Konsekwencje z tego płynące winny być przy tym przestrzegane szczególnie, gdy stroną stosunku podstawowego dającą zabezpieczenie jest konsument.

Zgodnie z treścią art. 41 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, dopuszczalne jest zabezpieczenie udzielonej pożyczki wekslem własnym bez możliwości indosowania. Celem tej regulacji jest ograniczenie ekonomicznych funkcji weksla wyłącznie do roli zabezpieczenia zobowiązania ze stosunku podstawowego, wykluczając możliwość przenoszenia wynikających z niego praw (por. Komentarz do art. 41 ustawy o kredycie konsumenckim pod red. K. Osajdy, Legalis).

Zgodnie z treścią art. 10 ustawy prawo wekslowe jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. W związku z powyższym zobowiązanie z weksla staje się abstrakcyjne dopiero wtedy, gdy zostanie on puszczony w obieg i nabędzie go osoba trzecia działająca w dobrej wierze. Wówczas wobec niej nie będzie można faktycznie podnosić przed sądem zarzutów dotyczących stosunku prawnego będącego podstawą wystawienia weksla.

W związku z powyższym weksel zabezpieczający kredyt konsumencki, nie może być źródłem zobowiązania abstrakcyjnego (nie może być indosowany), a zatem powód winien wskazać dowody na istnienie i wysokość zobowiązania wekslowego zgodnie z ogólnymi regułami dowodzenia określonymi w art. 6 k.c.

Na mocy art. 29 ww. ustawy umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Powyższe ma gwarantować konsumentowi czytelną informację o treści stosunku prawnego, na który się zobowiązuje i jakie powstają po jego stronie prawa i obowiązki.

W związku z powyższym nie budzi wątpliwości Sądu, że w sprawach, w których stroną jest konsument, a powód dochodzi roszczeń z weksla, to strona powodowa ma obowiązek przedstawić dokumenty stanowiące podstawę wypełnienia weksla. Sąd musi mieć możliwość oceny umowy, czy wszystkie jej postanowienia zgodne są z prawem i zasadami współżycia społecznego oraz czy weksel został wypełniony prawidłowo.

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników

do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie. Przepis art 6 k.p.c. wprowadza zasadę koncentracji materiału procesowego, której celem jest przeciwdziałanie przewlekaniu postępowania i dążenie do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla faktycznego i prawnego wyjaśnienia sprawy. W związku z powyższym strony mają obowiązek przedłożyć dowody wraz z pozwem w celu wykazania zasadności roszczenia.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Jak na wstępie wskazano sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu nie budziły żadnych wątpliwości twierdzenia powoda co do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki i braku spłaty rat pożyczki przez pozwaną, bowiem przyznała ona fakt zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki oraz zalegania ze spłatami rat pożyczki, z powodu sytuacji związanej z pandemią i brakiem możliwości zarobkowych wyjazdów za granicę. Pozwana przyznała też, iż otrzymała wypowiedzenie umowy pożyczki.

W niniejszej sprawie, jak powyżej wskazano, stan faktyczny był w zasadzie bezsporny.

Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na weksel zabezpieczający umowę pożyczki kopię umowy pożyczki umowy. Powołano się również na okoliczność, że weksel został wypełniony z uwagi na brak spłaty. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozwem należność składa się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481§ 2 k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. Powód wyjaśnił również, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 10.07.2021 r.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył też weksel, deklarację wekslową oraz kserokopię wypowiedzenia umowy pożyczki i wezwania do wykupu weksla.

Powodowa spółka przedłożyła zarówno weksel oraz deklarację – umowę wekslową, upoważniającą stronę otrzymującą weksel do jego wypełnienia i określającą warunki dokonania tej czynności. Powód wykazał również okoliczności decydujące o wypełnieniu weksla zgodnie z zawartą deklaracją.

Formą wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału są nie tylko odsetki. Zresztą pełnią one także funkcję waloryzacyjną, a więc kompensują spadek wartości nabywczej pieniądza (rosnącej inflacji), co może mieć miejsce szczególnie w sytuacji, gdy spłata zobowiązania pieniężnego jest rozciągnięta w czasie.

Zawsze należy rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń stron, wszystkich złożonych i wysokich kosztów działalności gospodarczej, ryzyka gospodarczego, w tym braku spłaty pożyczek np. z powodu utraty pracy czy dochodu.

Wynagrodzenie prowizyjne za udzielenie pożyczki czy kredytu jest jednym z podstawowych kosztów występujących w kredytach bankowych, jest opłatą pobieraną przez banki, w różnej wysokości. Prowizja jest standardową opłatą operacyjną, której celem jest zrekompensowanie kosztów, ponoszonych w związku z uruchomieniem pożyczki czy kredytu.

Pozwana przy istnieniu swobody umów świadomie godziła się na poniesienie ciężaru opłaty i prowizji, określonej w umowie pożyczki zgodnie z przepisami prawa.

Pozwana wniosła o rozłożenie należności na raty wskazując, iż nie jest w stanie jednorazowo spłacić całości zadłużenia, że obecnie podjęła pracę i teraz ma stałe dochody. Mąż prowadzi gospodarstwo rolne a na utrzymaniu mają dwoje dzieci.

Zgodnie bowiem z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Ponadto zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika (tak: Maria Jędrzejewska Najnowsze wydanie: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające Warszawa 2009 LexisNexis (wydanie III) ss. 2308).

W realiach niniejszej sprawy, co wynika z wyjaśnień złożonych przez pozwaną na rozprawie w dniu 22 grudnia 2021 roku, bezspornie wynika, że sytuacja majątkowa pozwanej jest trudna. Pozwana z braku pieniędzy zaprzestała spłat rat pożyczki, z tego powodu musiała wyjechać za granicę w celach zarobkowych, Z uwagi na pandemię koronawirusa musiała wrócić do domu i obecnie podjęła pracę w Polsce, by poprawić swoją sytuację finansową. Z pracy ma stałe dochody. Wraz z mężem wychowuje dwoje dzieci.

Pamiętać należy, że decyzja o rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty musi być w każdym przypadku uzasadniona przede wszystkim celem jaki przyświeca tej instytucji, a mianowicie ułatwieniem zobowiązanemu spłaty zasądzonego świadczenia (por. wyrok wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z roku 2008 VI ACa 218/2008 LexPolonica nr 1949114 Rzeczpospolita (...) str. C1).

Uwzględniając zatem źródło i wysokość osiąganych dochodów przez pozwaną oraz jej sytuację rodzinną, jak również wysokość comiesięcznych zobowiązań finansowych, należy uznać, że pozwana będzie w stanie spłacać zasądzoną należność w comiesięcznych ratach w wysokości określonej w wyroku. Istotnym jest również, że rozłożenie na raty ułatwi pozwanej spłatę tego zasądzzonego roszczenia. Ponadto nieuwzględnienie wniosku o rozłożenie na raty spowodowałoby, że spełnienie świadczenia przez pozwaną w całości byłoby niemożliwe do wykonania, a w szczególności narażałoby ją lub jej bliskich na niepowetowane szkody.

Biorąc powyższe pod uwagę należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki 9.902,65 zł w ustawowych odsetkami za opóźnienie od 10.07.2021 r. do 22.12.2021 r. i zasądzoną należność wraz z odsetkami tj. kwotę 10.107,53 zł rozłożyć na 20 miesięcznych rat, płatnych do 25 każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym uprawomocni się wyrok wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie oraz oddalił powództwo co do kwoty 1000 zł z tytułu wpłaconych przez pozwaną kwot po wytoczeniu powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze znaczne zadłużenie pozwanej, jej trudną sytuację finansową i fakt posiadania na utrzymaniu dwójki dzieci oraz okoliczność, iż w istocie uznała swoje zobowiązanie i faktycznie podjęła działania celem dalszej spłaty zadłużenia, zawierając ugodę z windykatorem i dokonując miesięcznych wpłat.

Z.

1. odnotować

2. odpis wyroku i uzasadnienia po scaleniu doręczyć pełnomocnikowi powoda, za pośrednictwem portalu informacyjnego

3. przedłożyć z apelacją, najdalej za 30 dni od wykonania.

C., 19 stycznia 2022 r.